

ταῖρον τὸν υἱὸν του, οὗ τινος αἱ ἀπαρχαὶ ἐν τῷ νέφ σταδίῳ ὑπῆρξαν ἐπίσης δαιμόνιοι. Δύο ὥρας μετὰ τὴν μάχην τῆς Σαδόβας ὁ Κῆρυξ ἐδημοσίευσεν ἔκθεσιν περὶ αὐτῆς, ὁ δὲ κ. Βέννετ υἱὸς ὀλίγας ἡμέρας βραδύτερον ἐλάμβανε διὰ τοῦ ἀνταποκριτοῦ του τὸ κείμενον τοῦ λόγου τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσίας, ἀναγγέλλοντος τὴν εἰρήνην μετὰ τῆς Αὐστρίας. Ὁ ὑπάλληλος τοῦ τηλεγραφικοῦ γραφείου τοῦ Βερολίνου, πρὸς ὃν ἀπηυθύνθη ὁ ἐν λόγῳ ἀνταποκριτῆς, ἠτένιζεν ἠλιθίως τὸν κύριον αὐτὸν ὅστις τῷ ἐνεχείριζε τὸν λόγον τοῦ αὐτοκράτορος μετὰ τῆς παραγγελίας, νὰ τὸν διαβιβάσῃ τηλεγραφικῶς. «Ἄλλὰ κύριε», τῷ εἶπε, «δὲν πιστεύω νὰ ὀμιλήσῃτε σπουδάζοντες ἢ ἐπιθυμία σας αὕτη θὰ σὰς κοστίσῃ ἐν φοβερὸν ποσὸν, πρέπει δὲ νὰ μετρήσῃ τὰς λέξεις, διὰ νὰ σὰς εἰπῶ τί θὰ κοστίσῃ θὰ χρειασθῇ νὰ ἐργασθῶ ἐπὶ ὥρας.»—«Δὲν βλάπτει», ἀπάντησεν ὁ ἀνταποκριτῆς, «τηλεγραφήσατε ἀμέσως καὶ κατόπιν λογαριαζόμεθα»· ἐνταυτῷ δὲ κατέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης πεντήκοντα χιλιάδας φράγκα. Ὁ ὑπάλληλος ὑπήκουσεν, ἀφοῦ δὲ ἐλογαριάσθησαν, ἐκόστισεν ἡ τηλεγραφικὴ αὕτη εἰδήσις τριάκοντα πέντε χιλιάδας φράγκα!

Τῷ 1868 ὁ Κῆρυξ ἐτόλμησε νὰ συναγωνισθῇ πρὸς τὸν Χρόνον τοῦ Λονδίνου. Ἀπέστειλεν εἰς Ἀδυσσιανίαν τὸν κ. Στάνλεϋ,¹ αὐτὸν ἐκείνον ὅστις ἐδοξάσθη ἐν τῇ ἀναζήτησει τοῦ Αἰθιοπικιστοῦ, ὡς ἀνταποκριτὴν του καὶ ἐν τῇ συνουσίᾳ τοῦ στρατηγοῦ Ναπιέρ, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀγγλικῆς ἐκείνης ἐστρατείας. Διὰ τοῦ Κ. Στάνλεϋ ἐγνώσθησαν τὸ πρῶτον ἐν Ἀγγλίᾳ αἱ ἐπιτυχίαι τοῦ γρατοῦ τῆς, ὁ δὲ Χρόνος τοῦ Λονδίνου, μεταφέρων εἰς τὰς στήλας του τὴν ὑπ' αὐτοῦ διαβιβάσθεισαν τηλεγραφικὴν εἰδήσιν, ὠμολόγησεν ἐαυτὸν ἠττημένον ἐν τῷ πρωτοφανεῖ αὐτῷ ἀγῶνι, καὶ ἀνεγνώρισεν εὐσυνειδήτως, ὅτι ὁ ταχυδρόμος, ὁ ἀποσταλεὶς ὑπὸ τοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ Κῆρυκος τῆς Νέας Ὑόρκης, εἶχε προλάβει τὸν ἰδικόν του κατὰ τινὰς ὥρας.²

Ὁ ἰδρυτῆς τοῦ Κῆρυκος, Ἰάκωβος Γόρδων Βέννετ, ἀπεβίωσε τὴν 17^{ην} ἰουνίου 1872, καταλιπὼν εἰς τὸν υἱὸν του περιουσίαν ἐκ πεντήκοντα πέντε ἑκατομμυρίων φράγκων, καὶ ἐφημερίδα εὐδοκιμήσασαν ὅσον εἶναι δυνατόν νὰ

1. Δαπάναις τοῦ Κῆρυκος τῆς Ν. Ὑόρκης καὶ τοῦ Ἡμερησίου Τηλεγράφου τοῦ Λονδίνου, ὁ Στάνλεϋ ἐπεχείρησε πρὸ ἐνὸς ἔτους νέαν ἐπιστημονικὴν περιήγησιν εἰς τὴν μέσην Ἀφρικήν.

2. Ἐν ταῖς στήλαις τοῦ Κῆρυκος ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον ἡ ἀφήγησις τῆς ἐκ τῆς Καληδονίας δραπέτευσεως τοῦ Ῥοσεφόρ, ἀγορασθεῖσα ἀντὶ 100,000 φράγκων. Ἐν ταῖς στήλαις τοῦ Κῆρυκος ἐδημοσίευσεν τὸ πρῶτον ὁ Βαζαῖν τὴν δραματικὴν ἀφήγησιν τῆς ἐκ τῆς νήσου Ἁγίας Μαργαρίτας φυγῆς· κάπου δὲ ἀνεγνώμεν ὅτι ὁ ἐν Βερολίνῳ ἀνταποκριτῆς τοῦ Κῆρυκος προσέφερε 250,000 φράγκων, ὅπως κατορθώσῃ νὰ λάβῃ πρὸ τῆς δίχης ἀντίγραφον τοῦ κατὰ τὸ Ἄρμυ κατηγορητήριου μετὰ τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων.

εὐδοκιμήσῃ ἐφημερίς, καὶ ὅσον οὐδεμία σχεδὸν ἄλλη κατῴρθωσε τοῦτο· διὰ τοῦτο ὅμως καὶ ὁ κ. Βέννετ θὰ μείνῃ εἰς τὰ χρονικὰ τῆς ἀμερικανικῆς ἐφημεριδογραφίας ὡς ὁ τύπος τοῦ τελείου ἐφημεριδογράφου· διὸ καὶ ἔλεγον περὶ αὐτοῦ ἐν Νέα Ὑόρκη ὅτι ἦτο ἡ ἐνσάρκωσις τῆς ἐφημεριδογραφίας. Τῷ ὄντι εἰς ἐκ τῶν πρῶτων κατενόησε τὴν ἀπειρον ἀνάπτυσιν, ἣν ἠδύνατο καὶ ὤφειλε νὰ λάβῃ ὁ τύπος ἐν χώρᾳ, ὅπου σχεδὸν οὐδὲν ἄλλο ἀναγινώσκειται ἢ αἱ ἐφημερίδες.¹ Ὁρθῶς ὑπελόγησε τὰς ὠφελείας τὰς ὁποίας ἠδύνατό τις νὰ ἀντλήσῃ ἐκ τῶν μετὰ νοημοσύνης ὀργανιζομένων εἰδοποιήσεων. Ἀπηλλαγμένος πάσης οἰασθήποτε ὑποχρεώσεως, ἀδιάφορος πρὸς ὅλα τὰ πολιτικὰ κόμματα, τὰ ἀμφισβητοῦντα ἀλλήλους τὴν ἐξουσίαν, δὲν ἐπεζήτησε νὰ ἀνυψωθῇ δι' οὐδενὸς ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ διὰ τοῦτο καὶ οὐδὲ κατέπεσε ποτὲ μετ' αὐτοῦ. Ἡ φιλοδοξία τοῦ Κ. Βέννετ ὑπῆρξεν οὐχὶ νὰ διευθύνῃ, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ παρακολουθῇ τὴν κοινὴν γνώμην.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΣΙΜΩΝΙΑ;

Σιμωνία ἢ ὀρθότερον χριστεμπορία κατὰ τοὺς κανόνας λέγεται τὸ ἐγκλημα τῆς διὰ χρημάτων ἀγορᾶς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωμάτων, ἔλαβε δὲ τὸ ἐγκλημα τοῦτο τὸ ὄνομα Σιμωνία ἀπὸ τινος Σίμωνος, ὅστις ζῶν ἐπὶ τῶν χρόνων τῶν Ἀποστόλων, ἐζήτησε, χρήματα προσφέρειν, νὰ λάβῃ παρ' αὐτῶν τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐξουσίαν διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν, ἵνα δύναται ἐπειτα νὰ μεταδίδῃ καὶ αὐτὸς ταύτην πάλιν ἐπὶ χρήμασι, ὡς καπηλείαν τὸ πρᾶγμα ἐκδεχόμενος. Ἴδου τί λέγουσιν αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων περὶ τοῦ Σίμωνος τούτου· «Θεασάμενος ὁ Σίμων, ὅτι διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν δίδονται τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, προσήνεγκεν αὐτοῖς (τοῖς Ἀποστόλοις) χρήματα, λέγων· δότε καὶ μοι τὴν ἐξουσίαν ταύτην, ἵνα ὡς ἐὰν ἐπιθῶ τὰς χεῖρας, λαμβάνῃ πνεῦμα ἅγιον. Πέτρος δ' εἶπε πρὸς αὐτόν· Τὸ ἀργυρίον σου σὺν σοὶ εἶη εἰς ἀπόλειαν, ὅτι τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ ἐνόμισας διὰ χρημάτων κτᾶσθαι. Οὐκ ἔστι σοι μερίς οὐδὲ κλῆρος ἐν τῷ λόγῳ τοῦ τῷ ἢ γὰρ καρδία σου οὐκ ἔστιν εὐθεῖα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ» (ἡ, 18.) Οἱ ἐκκλησιαστικοὶ κανόνες, οἱ περὶ τοῦ ἐγκλήματος τούτου πραγματευόμενοι, εἶναι σαφεῖς. Ἴδου τί λέγει ὁ ΚΘ' ἀποστ. κανὼν· «Εἴ τις ἐπίσκοπος διὰ χρημάτων τῆς ἀξίας ταύτης ἐγκρατῆς γένοιτο ἢ

1 Ἐν Ἀμερικῇ ἐκδίδονται ὑπὲρ τὰς 6,000 ἐφημερίδες· ὁ ἐν Παρισίοις ἀνταποκριτῆς τοῦ Κῆρυκος τῆς Ν. Ὑόρκης κατῴρθωσεν σχέτους νὰ συγκεντρώσῃ τὸ καταπληκτικὸν τοῦτο ποσὸν τῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν ἐν τῷ γραφείῳ του (ἐν Παρισίοις), καὶ ν' ἀποτελέσῃ οὕτω συλλογὴν περιεργῶν καὶ πρωτότυπον, κινήσασαν τὸν θαυμασμὸν τῶν ἰδόντων αὐτήν.

πρεσβύτερος ἢ διάκονος, καθαιρέσθω καὶ αὐτὸς καὶ ὁ χειροτονήσας, καὶ ἐκκοπτέσθω παντάπασι τῆς κοινωνίας, ὡς Σίμων ὁ μάγος ὑπὸ τοῦ Πέτρου.» Καὶ δὲν δύναται νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι τὸ ἐγκλημα τῆς σιμωνίας ὑπάρχει μόνον, ὅταν ὁ λαβὼν τὰ χρήματα ἦναι αὐτὸς ὁ χειροτονήσας ἐπίσκοπος, οὐχὶ δὲ κοσμικοὶ ἄρχοντες ἢ ἄλλα ἐν γένει πρόσωπα. Διότι πρῶτον τὸ πρᾶγμα κατ' οὐσίαν εἶναι τὸ αὐτὸ, εἴτε λαϊκὸς εἶναι ὁ τὰ χρήματα λαβὼν, εἴτε ὁ χειροτονήσας ἐπίσκοπος· διότι ἐὰν ὅπως δῆποτε ἐγένετο χρῆσις χρημάτων, ἵνα τις ἐπιτύχῃ τὴν χειροτονίαν, ἡ χειροτονία αὐτὴ ἠγοράσθη διὰ χρημάτων. Τοῦτο δὲ εἶναι ἡ οὐσία τῆς σιμωνίας. Δεύτερον οἱ κανόνες, καθὼς ὁ ἄνω μνημονευθεὶς ἀποστολικὸς, δὲν λέγουσιν ὠρισμένως, ὅτι τὰ χρήματα πρέπει νὰ ἐδόθησαν τῷ χειροτονήσαντι ἐπισκόπῳ, ἀλλ' ἀπλῶς, «εἴ τις ἐπίσκοπος διὰ χρημάτων τῆς ἀξίας ταύτης ἐγκρατῆς γένοιτο.» Τρίτον οἱ ἐκκλησιαστικοὶ κανόνες ῥητῶς κηρύττουσιν ἄξιον καθαιρέσεως καὶ ἀφορισμοῦ πάντα ἐπίσκοπον καταλαβόντα τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα διὰ τῆς εὐνοίας τῶν κοσμικῶν ἀρχόντων. Οὕτως ὁ Α' ἀποστ. κανὼν λέγει· «Εἴ τις ἐπίσκοπος, κοσμικοῖς ἄρχουσι χρῆσάμενος, δι' αὐτῶν ἐγκρατῆς ἐκκλησίας γένοιτο, καθαιρέσθω καὶ ἀφοριζέσθω.» Τὰ αὐτὰ δὲ θεσπίζουσι καὶ ὁ Β' τῆς Δ' οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ ΚΒ' τῆς ΣΤ' καὶ ὁ Ε' τῆς Ζ'. Τέταρτον. Πατριαρχικαὶ ἐπιστολαὶ καὶ βασιλικοὶ νόμοι τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας ἀναπτύσσοντες καὶ ἐξηγοῦντες παραδέχονται, ὅτι ἡ σιμωνία ἢ τὸ ἐγκλημα τῆς διὰ χρημάτων ἀγορᾶς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωματικῶν ὑφίσταται, καὶ ὅταν κοσμικοὶ ἄρχοντες ὑπῆρξαν οἱ λαβόντες τὰ χρήματα. Οὕτως ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Γεννάδιος, ἐν τῇ κανονικῇ αὐτοῦ ἐπιστολῇ πρὸς ἅπαντας τοὺς ὀσιωτάτους μητροπολίτας καὶ πρὸς τὸν πάπαν Ῥώμης, λέγει, ὅτι πᾶσα ἐν γένει χειροτονία τοῖς χρήμασι γενομένη, «εἴτε κληρικὸς, εἴτε λαϊκὸς» ἦναι ὁ λαβὼν τὰ χρήματα, πρέπει νὰ ἀποκηρύττεται (Πηδάλ. Νικολ., ἐκδ. Ἀθηνῶν, 1841, σελ. 416.) Καὶ ὁ Ἰουστινιανὸς ἐν ταῖς Διατάξεσιν αὐτοῦ (Ἰουστιν. διάτ. ς', κεφ. α', § 9) λέγει, ὅτι πρέπει νὰ καθαιρῆται ὁ κληρικὸς ὁ διὰ χρημάτων γινόμενος, καὶ ἐὰν λαϊκὸς ἦτο ὁ λαβὼν τὰ χρήματα· «καὶ εἴ τις τῶν ἐξῶθεν καὶ οὐκ εἰς κλήρον τελῶν ὁ τὸ χρυσίον ἢ τὸ πρᾶγμα διὰ προστασίαν τὴν ἐπὶ χειροτονίᾳ λαβὼν.» Κατὰ ταῦτα θὰ ἦτο οἰκτρὸν σόφισμα, διαστροφὴ φανερά τοῦ τε πνεύματος καὶ τοῦ γράμματος τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων ὁ ἰσχυρισμὸς, ὅτι σιμωνία ὑφίσταται μόνον, ὅταν ὁ χειροτονήσας ὑπῆρξεν ὁ λαβὼν τὰ χρήματα. Οἱ κανόνες κηρύττουσιν, ὅτι τὸ ἐγκλημα ὑφίσταται καὶ ὅταν λαϊκοὶ ἦσαν οἱ λαβόντες τὰ χρήματα «διὰ τὴν προστασίαν τὴν

ἐπὶ χειροτονίᾳ.» Ἡ σιμωνία εἶναι φοβερὸν καὶ ἐπιβλαβέστατον ἐγκλημα· εἶναι φοβερὸν, διότι δεικνύει ἄκραν ἀσέβειαν πρὸς τὸν Θεόν, τοῦ ὁποῦοι λειτουργὸς θέλει νὰ γίνῃ ὁ σιμωνιακὸς, οὐχὶ ἐν συντριβῇ καρδίας ἐπικαλούμενος τὴν Θεὸν ἀντίληψιν καὶ χάριν διὰ τῶν ὀργάνων τῆς ἐκκλησίας, ἀλλὰ θρασυνόμενος καὶ νομιζὼν ὅτι δύναται νὰ ἀγοράσῃ τὸ ἐκκλησιαστικὸν λειτουργήμα διὰ χρημάτων ὡς ἐμπόρευμα· εἶναι δὲ καὶ ἐπιβλαβέστατον ἐγκλημα, διότι εἰσάγει τὴν τελείαν διαφθορὰν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐκφαυλίζον κατ' ὄλοκληρίαν τὸν κλήρον. Ὅταν ἦναι γνωστὸν, ὅτι οὐχὶ παιδεία ἐκκλησιαστικὴ καὶ χρηστότης βίου προάγουσιν εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα, ἀλλὰ τὰ χρήματα καὶ ἐν γένει τὰ ἀθέμιτα μέσα, οἱ μὲν χρηστότεροι τῶν κληρικῶν θὰ ἀποθαρουθῶσιν, ὁ ζῆλος αὐτῶν θὰ ψυχρανθῇ, καὶ θὰ ἴστανται μακρὰν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωματικῶν, οἱ δὲ φαυλότεροι καὶ θρασύτεροι θὰ ἦναι οἱ μέλλοντες νὰ κυβερνώσιν τὴν ἐκκλησίαν, δηλ. τὸ θεῖον τοῦτο καθίδρυμα, τοῦ ὁποῦοι ὕψιστος σκοπὸς εἶναι ἡ προαγωγή καὶ διατήρησις παρὰ τῷ λαῷ τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀρετῆς. Ἡ σιμωνία πρέπει νὰ πατάσσηται ὡς ἡ φοβερωτέρα λύμη τῆς ἐκκλησίας.

* * *

ΠΕΡΙ ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟΥ

Πάντα τὰ σώματα τῆς φύσεως μᾶς φαίνονται μᾶλλον ἢ ἥττον ψυχρὰ ἢ θερμὰ, ὅταν τὰ ψύσωμεν διὰ τῆς χειρὸς μας. Τοῦτο ὅμως προέρχεται μᾶλλον ἀπὸ ἰδιαιτέρην τινα διάθεσιν τῶν ὀργάνων μας, διότι ὡς ἡ καθημερινὴ πείρα μᾶς δεικνύει τὸ αὐτὸ μέρος μᾶς φαίνεται ψυχρὸν μὲν, ὅταν ἐρχώμεθα ἀπὸ θερμότερον, καὶ τὰνάπαλιν.

Εἰσερχόμενοι π. χ. εἰς τὸ πρῶτον δωμάτιον λουτροῦ, αἰσθανόμεθα ζέστην. Τὸ αὐτὸ δὲ δωμάτιον εὐρίσκομεν πολὺ ψυχρὸν, ἐξερχόμενοι τῶν θερμότερων τοῦ λουτροῦ δωματίων.

Ἐκ τούτου καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων παραδειγμάτων ἔπεται, ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν ἀσφαλῶς διὰ τῆς ἀφῆς μας, ἂν ἐν σῶμα ἢ ἐν μέσον ἦναι θερμότερον ἄλλου καὶ κατὰ πόσον εἶναι θερμότερον, διότι σπουδαίως ἠθέλομεν ἀπατηθῆ. Προσφεύγομεν ὅθεν εἰς ἐν φαινόμενον γενικὸν καὶ σταθερὸν, τοῦ ὁποῦοι νὰ δυνάμεθα εὐκόλως νὰ παρατηρήσωμεν καὶ καταμετρήσωμεν τὰς μεταβολάς, καὶ τὸ ὁποῖον ἀμέσως ἐκφωνοῦμεν.

«Πάντα τὰ σώματα, ἐκτὸς ὀλιγίστων ἐξαιρέσεων, θερμαίνόμενα διαστέλλονται, ἐξογκοῦνται, ἐπιμηκύνονται, τὸνναντίον ἀποψυχόμενα συστέλλονται.» Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἀκολουθοῦ-